

L'HEREU

DATO: *Anda, cògela, que ya es tuya!*

EL POBLE CATALÀ: Ens has fet bobejar molt senyor Dato, pero avui ho oblidem tot i't diem clà i català que t'has portat com un home.

El Govern acorda autoritzar la Mancomunitat per a fins provincials ¡Visca Catalunya!

El projecte que tan demanava Catalunya ha sigut aprovat!... Aquest projecte que tenia tants enemics, i tant preocupava an els polítics centralistes que sempre s'han distingit per el seu odi a tot lo que significa descentralizació autonómia, ha arribat aprovar-se per Reial Decret, evitant-se així discussions estérils que sols serveixen per a que certs polítics puguinposar de relleu la seva intransigencia i'l poc amor que senten per tot lo que pot contribuir a l'engrandiment de nostra patria.

Catalunya está de festa. Poques vegades els governs de Madrid li han sapigut fer justícia. Hauria sigut una ofensa imperdonable, que veient que tot el poble les demanava, haguessin persistit posant obstacles pera que no arriuessin mai a aprovar-se. Estém satisfets, pero no vol dir aixó que aquest projecte vingui a satisfer totes les necessitats de Catalunya. Bó es que s'hagin aprovat; però hem de continuar lluitant fins que se'ns donguin totes les llibertats que nostra terra necessita, per a que pugui reconquerir la seva pesonalitat.

Mercés a la táctica dels regionalistes i al patriotisme de tots els partits polítics cataláns, el senyor Dato s'ha atrevit a donar per R. O. lo que tant hauria costat que fos aprovat per totes les patums que tenen representació en el Senat.

Nosaltres com estém persuadits que la Mancomanitat es altament beneficiosa per Catalunya, voldriem que les demás regións espanyoles procuressin també implantar-les. Voldriem que les antigues nacionalitats ibèriques se redressessin, i seguissin el camí que'ls hi hem esbrossat. ¡Desperta Espanya!... Pensa qu'l regionalisme es la vida i'l centralisme la mort. ¡Germans d'altres regions, imiteunos!... ¡Catalunya es la capdevantera de totes les grans iniciatives!... ¡Imiteulá, pobles que seriau grans si us coneguessin a sí mateixos!

Nosaltres que posem per damunt de tot el nostre amor a la terra catalana; nosaltres que voldriem que nostra patria fos gran i próspera i la més rica del mon; nosaltres que som i serém sempre cataláns de soca arrel, avui ens associem a l'alegria de tots els nostres germans i cridem...

¡Visca Catalunya!

La Redacció

Rims de la setmana

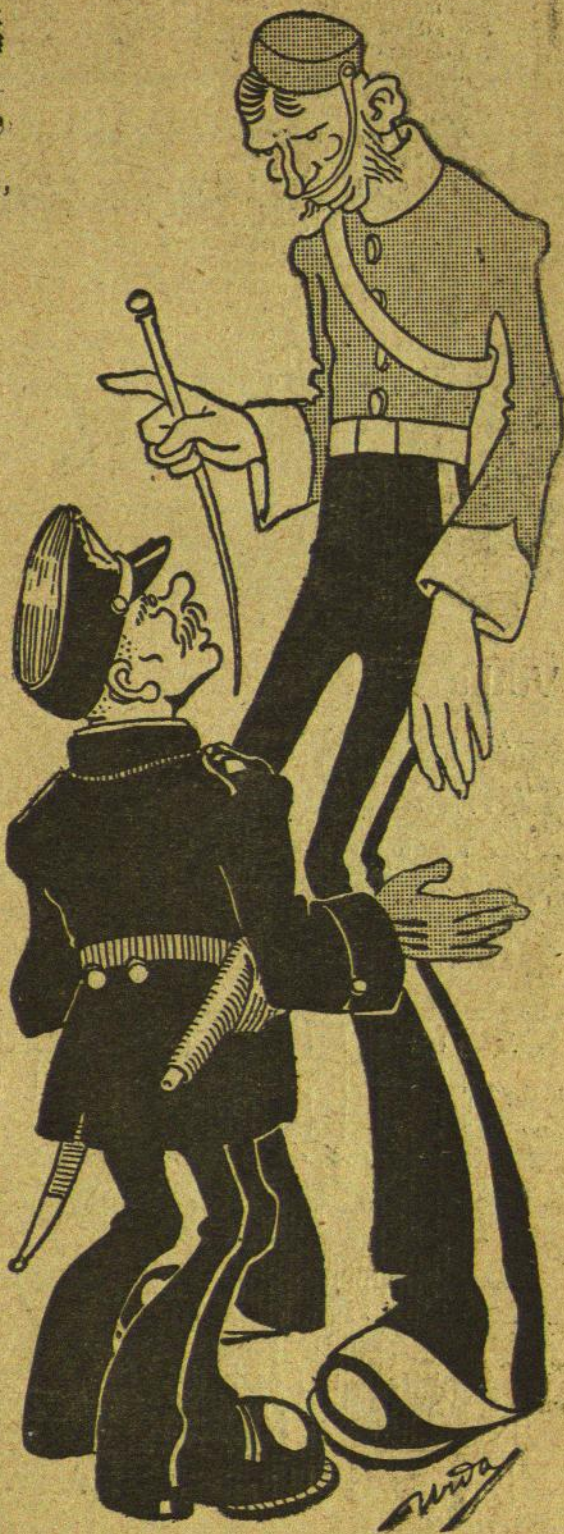
Ja s'ha trovat "La Gioconda"

Primé, els que venen diaris
la nova van escampant;
hi fan després comentaris
els que s'en van enterant.
i desde el telegrafista
que es el primer que ho esmenta
al director, al caixista,
i 'l qu' es regent de la imprenta
passant pel botigueret
qu' està arrambat a la porta
l' estanquer, ei s' bateret
i la que ven viram morta
fins el que està en son despatx
repassant cotisacions
per' desferse d' un empatx
de tantas combinacions.

I al bufet del advocat
i a la taula del café,
a cal *limpia*, en el terrat,
a la porta del carré
al passeig, en el tranvía
en el cine i en la fonda
s' ou lo mateix tot el dia:
«Ja s'ha trovat la Gioconda».

I es a fe el goig general
puig l' art quan es art s' imposa
i es gran, es universal
quant se pert tant rica cosa,
també es just que hage ressó
en tot el mon, quan la nova
s'escampa, amb admiració
de que la joia es retrova.
Tothóm parla del mateix
i la rara coincidencia
que hagi anat a para el feix
a la ciutat de Florencia.

I deien dugues comares
una d'elles gran artista
gran intelectual, de rares
dots de ciencia, altre modista.
—Les raons de patriotisme
que diu que'l lladre ha exposat
no aumentarán son civisme
ni'l deixarán ben notat.
¡Ai la pobre *Mona. Lisa!*
l'anvoravan tots tament.
—¿Qué vol dir la mona grisa
que's va escapar del convent?
—Que vol dir mona ni mico;
el cas fou lo més amarc,
no m'entén o no m'explico,
tant temps estar sol el marc..
—¿Vol dir en Marc, el sabater
que li va fugir la dona?..
si sembla que no pot ser
si l'he vist amb la Ramona.
—Axó d'esta cridadissa
qu'are amb goig el mon enrona,
aixó de la *Mona Lisa*,
que molts diuen «La Gioconda»
es un cuadro d' un gran mestre

—Mi querer visitar casa la Ciudad.

—Ja hi pot anar, ja, no vindrà d' un ingles.

qu'era del art un prodigi,
el més hàbil i més destre
i l' de més excels prestigi
i essent en un marc posat
dintre d'una exposició
de París va ser robat
sense consideració
i sense pensarho gens.
avui s'ha trobat la joia
i diu que a totes les gents
plena ditxa els acomboia.

Pero sembla que are aquí
un pintor de gran frescura
ha pintat un fresc mesquí,
dintre del palau, clausura
de la Mancomunitat,
que fa temps esperem vinga,
¿no serà aquest fresc robat
com tothom creu que convinga?
No sé lo que pasará
mes estant pintat al mur
ningú se l'emportará
i quedarà, de segur,
mes encara esta el consol
que mots monuments s'ajauen
i dessota el nostre sol
torres molt més altas cauen.

CABALER.

Vetlla de Nadal

—Apa, menuts, qu'ara es l'hora; farsirém el capó
i després tots a missa del Gall.

Veus aquí'l crit de guerra que movilitzá la casa del
senyor Pío i la Sra. Cisqueta amb sa dotzena i mitja
de fills que tots cabien al puny.

Es clar que tots, no hi eran a casa perquè'ls tres
grans eran l'un a Nova-York a pendre de fer rodets
de fil; l'altre a Filadelfia a estudiar l'escudella de
aquell país; i la tercera, que era noia a Palautordera
on se casá amb un botiguer de vetes, cotons, ba-
callá sec i espadenyes de cánem; pero amb els que

quedaven n'hi había prou i massa per a convertir
aquella casa felis en un burgit de mil i pico de ba-
nyetes (¡Jesús, perdoneume!)

El capó estava de cos present sobre la *camilla*,
en un instant voltada per tota la mainada, que amb
els ulls es menjaban *camilla* i capó.

—Amb que'l farsirém, mamá?—diu en *Cosmitu*
de quatre estius de vida.

—Amb que't sembla, nano Roc?

—Jo amb *turróns* i *neulas*.

—No, senyor; no, senyor;—diu la Layeta—el far-
sirem amb butifarra blanca.

—Jo hi vui panses i fignes—cria en Jordiet.

—Matóns, matóns—fá la Truyetas—jai, fora més
bó, amb matóns, mamá!

En *Cosmitu* es repensa i diu:

—Potsé que'l farsizám amb un... altre gall.

—Cridoria general, cops de peus, la Catarina
xafa l'ull de poll del peu esquer del senyor Pío, lo
que li val una nata que la fá marranejar mitja hora
seguida:

—Ara no vindrás a missa del Gall massotera!

—La farem dormir *sota* la taulada ¿oi?—diu en
Cosmitu.

—Mira, Cisqueta—fá'l señor Pío—posahi lo que
vulguis, i llestos.

—Jo hi vui panses,

—Jo butifarra.

—Jo turróns.

—Jo llagonissa.

—Jo anec.

—Jo matóns.

—Jo...

—¡Prou!—exclama'l senyor Pío—¡s'acabat; hi po-
sar: m serradures!

—¡Papá, papá... no, papá! diu el coro de... *angels*.

—Pío; pobra quitxalla, deixals disfrutá; un dia es
un dia!—diu la mamá.

En *Cosmitu* ha passat el dit pel capó i se'l llepa
després de posarse uns bigotis d'alló més grossos;
ho veu la Layeta i fá'l mateix; la Catarina ho xerra,
corren les nates altra vegada i...

—¡Tres quarts d'onze!—exclama'l pobre Pío.

—¡Ai, fill, qu'es tart!—respon la Cisqueta.

—Posahi serradures; ja t'ho he dit.

—Sabs lo que hi posaré? ¡Llo-
millol!

—Doncs posahi llo millol; tant
me fá.

—¡I matóns.

—¡I neulas.

—¡I butifarra.

—¡I panses.

—¡I... ¡rabes fregits! Fes, noia,
fes; sinó ni farsirém el capó ni
anirém a missa del Gall.

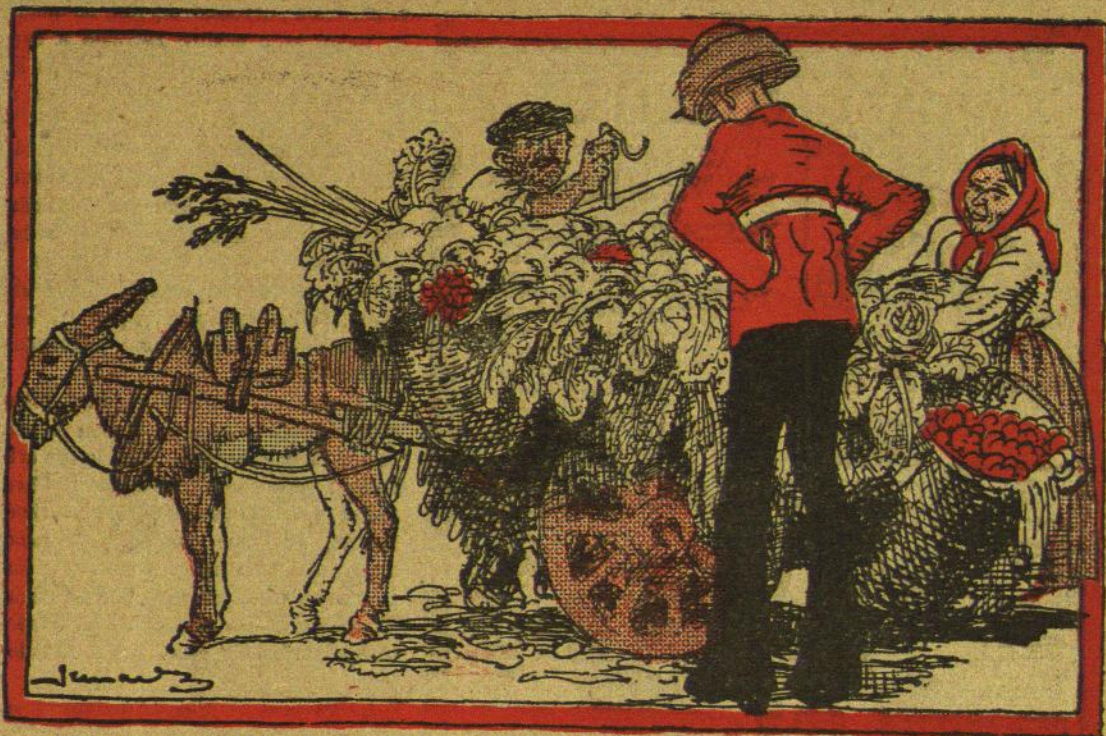
—Doncs, apa, fills; aneu a la
sala i cantéu un *villancico al*
niño Jesús, que mentres tant
arreglaré'l capó.

—¿Capó m'has dit? El gat apro-
fitant el saráu se la emportat a
dalt de la taulada, on se fá petar
un ressopó de primera en com-
panyia de les marruixes del veí-
nat que han acudit al màgic con-
jur del oloreta que feia.

—Aleshores si que'l señor Pío es
desmanegá i'n digué quatre de
fresques a la Cisqueta, quins ulls
espuirnejan de rabia i sentiment;
la quitxalla ¡refen! ¡refen com uns
beneits! menos en *Cosmitu* que
assentat a terra en un reconet es
feia petar una cuixa, pressa del

—I sense plomes, ¿ne m'hi rebairaria una pesseta?

—Mi no querer una libra de peso, mi querer una libra esterlina de uvas.
—¡Ah! si es aixís ja se'n pot emportar ademés, el carretó i el burro.

morro del gat al passar corrent cap a la teulada.
—Ja ho veus fefa'l señor Pío—vuit pessetes llensades; un be de Deu, perdut. Aixó no te perdó... ¡lladre de gat!

I ell, el gat, que torna fent un marraméu *salamero* com dient:

—Ara vinc pel farsiment.

Pero... ¡catacroc! El señor Pío li ha tirat la sabata entre cap i coll i la marruixa feu una bufada esferidora, com volguen dir:

—No venia pas per aixó.

I amb la cua dreta guitllà a pas de carga.

Les campanes de l'iglesia propera senyalaven la missa del Gall, i solemniament aquella familiada sortia de la torre de dos en dos cap al temple.

—Al menys no ho perdém tot, —murmurava el senyor Pío—sense gall, pero a missa.

—I l'os de la cuixa, Cusmitu, que n'has fet?

—¡Oh; me l'hi menjat; era el farziment!...

La Cisqueta va oferir la missa del Gall perquè el os del capó no fes mal al Cosmitu.

L'endemà tots menjaren arengada per càstic.

¡Quins tragos més amargs te la vida!

NEL.

Les fires de Desembre

¡Oh, jo no se que tenen aquestes fires de Desembre nascudes al cor de la Barcelona vella, sota d'un cel claríssim i enviat!

Els venedors de suro i de simolsa, tenen una simpàtica bonhomia que's transparenta en llurs cares montanyenques i en llurs paraules rústegues i sinceres. No atabalan cridant a tant *la pessa*, ni fereixen les

orelles amb el so viu i estrident de la trompeteta i del timbal. Esperen resignadament asseguts vora la simolsa humida, que vinga el bon barceloní devot de les tradicions a cercar suro, herbes i petits arbres per a dur-ho a la seva llar i convertirho en montanyes, rius, caminals i coves.

Els infants s'aturen embadalits devant de les parades i signeu respectuosament amb el dit, sense gatzara ni cridories. Per a ells a cada parada hi ha un misteri. Els pessebres de camins tortuosos que menen al Portal de Betlem, les muntanyes plenes de neu, les figures simbòliques dels pastors, dels àngels del diví Nadalá, tots els torna entenimentats i reflexius. Guaiten encisats amb un entusiasme ben distint del que senten devant de les fires de joguines. Deu ser que la contemplació dels arbres, de les muntanyes, dels rius en plàstica miniatura i del gran misteri de Nadal, parlen més fonament al cor dels infants que qualsevol joguina que'ls fa feliços uns moments fins que resta malmesa i oblidada.

Jo no hi se passar per les fires de Desembre, sense que'l cor me fassi un salt d'entusiasme.

Me plau deturarme per les parades i tornar amb el pensament a fruit aquells jorns lluminosos de l'infantesa passada. Sento una respectuosa admiració vers els bons barcelonins qu'amb llurs infants carregats de cases i figuretes travessen per les grans vies de la nostra Ciutat. Venero aquell vell patriarcal, qu'amb els ulls plorosos d'alegria, voltat de mainada, fresca pels carrerons de les parades de la fira, contant lo que volen dir aquells pastors que fan la rodona al entorn de l'olla fumejanta, aquelles dones que renten vora dels rius, aquells vianants que s'enfilan per caminets alegres i tortuosos, aquells pobles arraulits dessota de les grans muntanyes de suro, aquell àngel anunciador de la bella nova....

Llegidor amic, no deixis de cumplir amb el deure

—No hi trobo pas cap mèrit. A mi m'ho donguessiu.

que t'imposa la tradició nostra. Ves a la fira, ferte perdedor per entre'ls estrets carrers de les parades, llençat a la contemplació i sentiràs la gran poesia que hi ha en aquestes fires de Desembre nascudes al cor de la Barcelona vella sota d'un cel claríssim i enviolat.

XACÓ BAL

La rúa de Sant Tomás

La senyora Filomena, es fervent admiradora de les tradicions barcelonines.

Compra tortella al Forn de Sant Jaume herbes

remeieres a l'herbolari del Ref, de quant en quant va a pendre xocolata a can Culleretes, i el dia de Corpus porta la mainada als claustres de la Catedral a veure l'ou com balla.

El dia de divendres sant compra farigola olorosa a les dones que'n venen a les portes de les iglesies, i guarda cuidadosament el bocinet de ciri qu'ha cremat al monument de la parroquia, i l'encén quan retronny el tró, xiulen els vents, i quan veu passar per les es-cletxes de la finestra la llum enlluernadora del llampec.

La senyora Filomena te dues filles xamoses com un pom de flors, i bones com el pa que mengem. Avui les ha cridades i amorosament les hi ha dit: filles meves, ja sabéu que diumenge es Sant Tomás, i cal que com tots els anys, aném a donar un passeig pel Parca. En tot l'any no'ns hi acostém, pero per Sant Tomás no podém deixar de anar-hi per que deixariem de ésser bons barcelonins.

La llástima es que l'Ajuntament es gastí tants diners, va respondre la filla més petita, per a sostenir un park, que no més es visitat una vegada l'any.

No ho creguis, afegí la germana gran que se l'escoltava, no son pocs els nuvis que abans de anar a fer-se retratar amb aquelles postures tan enternidores van a donar un passeig per les seves grans avingudes.

¡Ai! filles meves, quan us hi veuré jo també, passejant per les avingudes del Parca!..

Encara som joves, mamá, contesta- ren a chor les dues filles.

—¡No gaire, no gaire!.. afegí la mare jo a la vostra etat, ja tenia molts adoradors que's passejaven per dessota ma finestra!.. Pero no cal desencorat-jarnos! Aquest any me sembla que do-nareu el cop. Els vestits que estrenareu us escauen molt, i com tindreu molts ad-

miradors, ja veuréu com se us acostará un jovenet ben plantat i enamoradís que us dirá a cau d'orella: Vosté, senyoreta, es la dona mes hermosa de la terra.

Les dues germanes esclafen a riure i exclamaven colpejant l'esquena de la seva mare: estás molt de broma mamá, avui's més difícil casarse que treure la rifa. Doncs vosaltres us casareu, i aviat, respon-gué la mare, i si no us caseu es que en el mon no hi ha gust. Les filles suspiraren llargament i se'n anaren a les seves cambres, i mentres caminaven anaven pensant: Qui sab si l'any que vé no hi anirém soles a la rúa de Sant Tomás!..

J. C.

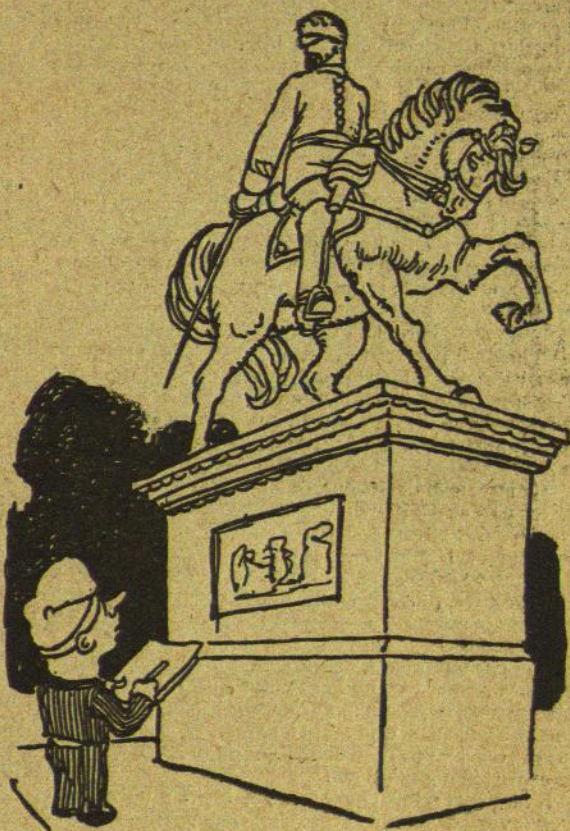
INTERVIEWS

Amb don Joan Prim i Prats

—¡Ai, carat de don Joan;
com estem prenen el Sol!...
—¡Aburrit d'estar tot sol!...
—¡Ils anys que us hi tocarán!...
—¿I tú qué fas per aquí?
¿No 't cansa aquesta vidassa?
—¿Si 'm cansa? ¡Fins un xic massa!
¡Aixó no 's pot resistir!
—Ja deus volerme explicar
alguna cosa, quan vens...
—Ja veurá, los meus intents...
si vosté 'm vol escoltar...
—Parla, clar ¡vetua neu!
i tira i no miris prim,
ja sabs que jo soc en Prim
i sabs lo caràcter meu.
—Jo, bon general, voldria
si es que no vos sab greu
que 'l vostre pensá 'm digueu
sobre lo de moreria.
—De res podríes parlar
que fos més del meu agrado,
parlant d'aixó ja l'enfado
has lograt ferme passar.
¡Africa! lloc de ma gloria,
terra de traidors infiels
on va clavaros sos arrels
el llorer de ma victoria!
On manava aquells gegants
mitj anyells i mitj lleons
qu'asombraren les nacions,
qu'eren, com jo, cataláns.
D'aquells que'n Solé amb sa manya
sabé dir en ritmes divines.
«¡Descobrius ans les ruines
de les grandeses d'Espanya!»
Tinc el criteri format
de les coses africanes;
es qüestió de mitjes-canes
i ¡encerta qui t'ha pegat!
Pero avui no't puc dir res,
les coses han cambiat,
jo ja estic desterotat,
i't dic que com més va, més.
Ficat en aquet recó
damunt d'aquet monument,
ben estimat de la gent,]
del que sempre volgut só;
posada la má en el pit
te juro HEREU trempat,
que ja mai més he pensat
amb el govern ni amb Madrid...
De la fusta que jo soc

per aquí ja no n'hi ha,
si de cas s'han aná a buscá
entre'ls que son al Marroc.
Lo que jo podria dir
no't treurá de cap apuro;
pots fer molt més amb un duro
que sápigues repartir.
La llibertat que teniu
s'assembla a una escanya-pite;
badant, t'agafes els dits]
i aleshores ¡xurrubin!
Que t'he complascut, ja veus;
pots anarte'n satisfet;
adeu, doncs, bon HEREUET...
¡Ah! i espressions als de Reus.

I cap a Plá de Palau
vaig marxar bó i rumiant
les paraules i 'ls enigmes
que vá dirme 'l general;

puig es cosa ben probada
que'n Prim parlava molt clá
i trovo que a mí no vá dirme
lo que pensa en Prim Prats,
gloria honorable d' Espanya
i del poble catalá.

Estém preparant el nombre-almanac de primer d'any que serà extraordinari, i cridarà l'atenció. Serà veritablement espetarrant.

Si nó ho fan correr els dirém que la portada la dibuixarà el gran caricaturista Cornet. No 'ls diém res més; ja veuen si serà bó.

Els aucells barcelonins

La Rambla de Barcelona es sens dubte el lloc més barceloní.

Si la convertíssin en *boulevard* com pomposament s'anunciava temps enrera, nosaltres els qu'hem nascut a Barcelona en protestaríem a grans crits fins a quedar afònics, perquè amb la tala de aquells arbres gegants caurien tots los nostres més preuats recorts, perquè no podríem concebir la nostra Barcelona sense lo més típic, orfe de lo més barceloní, sense Ramblas.

I sobretot sense Rambla dels Estudis i qui diu això diu sense cantúries, sense armonies, sense gentils concerts aèris, sense la suau xerradissa de aquells aucells tan nostres.

Jo soc llec en qüestions aucellístiques però no deixo de comprendre lo molt bell qu'es trobar en una ciutat tants aucells reunits a una xerradissa tant armònica.

Quin es el barceloní que no s'hi ha fixat?

Hi ha algú per ventura que no s'hagui aturat al passar dessota aquells plátans tant fornills per a oblidar un moment les trifolgues de la vida ciutadana i tancant els ulls ferse'l càrrec qu'es trova allunyat de la vila, allà, en mitg dels camps on tot es pau i armonia?

Qui goçaria destorbar als nostre gentils aucells?

Per part meua puc dirvos que quan hi passo sento quelcom inexplicable, perquè els nostres aucells tenen també quelcòm qu'els altres no tenen.

Tenen un dó de ciutadania qu'els fa quedar-se a ciutat durant l'hivern i aixís al camp durant los mesos d'estiu per a pendrer la fresca i respirar com els grans senyors l'aire pur i sanitos dels boscos.

Son petits; gentils, i en arribant la nit poblen totes les branques i amb lo caparró sota del ala semblen formar una part integrant dels plátans gegantins. Les alsines crien aglans, los nostres plátans crien aucells, i jo crec que si no poguessin criar-ne es moririen d'anyorança.

I, fixans'hi poblen molt més los arbres qu'es troven a vora dels llums perquè'ls fanals son el seus protectors, perquè l'espervé qui passa com un ombra arrebant-ho tot fuig de la llum com el diable de la creu, i aixís poden dormir tranquilament, (si n'ho permeteu) beatíficament fins al nou dia.

I quan aquet arriba vinguen cants i refilets i vinga creuar de una branca a l'altre, i vinga a fer de la Rambla un lloc excepcional qu'hus fa pensar quant hi passeu en portar-hi la familia a fer-hi una brenada amb la mateixa simplicitat amb que la porterieu al Pantano de Vallvidrera.

Barcelonins, tots els qui sentin amor per les coses

nostres, jo vos demano una paraula de admiració pels bons aucells nostres, i una bona excusa si alguna vegada passant per la Rambla vos han donat algun disgust.

SEGRET.

La pornografia

Estém determinats a no callar, a dirho tot, a insistir i a cridar fins que'ns sentin els morts.

Aixó no deu, nó pot tolerarse; la grollera pornografia ho invadeix tot, i arreu de Barcelona se respira una atmósfera de burdell qu'asfixia, que enverina, que mata'ls esperits.

Els kioscos de venda de periódics están fets una veritable porqueria; a la vista de tothom se posen gravats indecents; s'ofen els sentiments més delicats i tot per la miserable peça de cinc céntims.

La policia ho veu, la policia els mira els gravats embrutadors, i n'hi ha que... ¡s'en riu!

Temps enrera semblava qu'havia amainat un xic, pero ara ha tornat a agudizarse, i serà qüestió de que la gent decent s'acoblin i esbossinin en plena Rambla tanta mercaeria indigna.

Després dirán que s'atenta contra la propietat ajena! ¡Com si la bruticia fós propietat d'algú!

No se'ns escolta, se'ns diu que exagerem i fins ja hi casa editorial que no més odia coses pornogràfics que agafa un tant alçat a mitja dotzena de plumistes morts de gana que per a omplir el ventrell vessan munts d'escombreries sobre les caixes de l'impremta.

Ademés dels periódics, altres practiquen lo que en ells llegeixen i en molts lloc de Barcelona s'exhibeixen al aire lliure reproduccions viventes dels gravats del *Papitu*.

Aquí hi ha aquell carreró indecent que vá del pont del Mico al carrer de Valencia, sense urbanizació, sense llum, abandonat a parelles que cada tarda entre dos foscants aprofiten aquell lloc fosc i solitari, afavorit per la foscor que regna en l'acera superior del carrer d'Aragó, tros comprés entre Muntaner i Villarroel. Alló esparvera; noiotes de dotze i tretze anys son objecte de un mercaideix indigne pels lectors de la premsa bruta.

Com si tot lo dit fos poca cosa, ara ha vingut el «tango argentí», ball de lo més immoral que corre, exhibintse en llocs tan aristocràtics com la *Maison Dorée* y'l *Royal*. Y lo mes trist no es aixó; lo mes trist es veure com senyores i senyoretas de cases bones van al *Royal* al *Maison Dorée* a l'hora del tango.

Se dirá que hi van perquè es lloc de moda, punt de reunió, centre de societat; i fins pot esser que si que algunes hi vagin per xó; pero lo cert es que encara que hi vagin per xó, veuen i aprenen alló, fins al punt de que ja's diu públicament que les senyoretas A. i la senyora B. ja ballan aquesta immoralitat en les reunions de la casa C.

¿No n'hi ha prou amb tants cafés de... cambres, amb tants music-halls, amb tantes societats de balls amb tantes... artistes de *concert*, amb tanta i tanta dona descocada i embrutida com corre pel mon, que encara hem d'anar a fer pública manifestació de immoralitat al *Royal* o al *Maison Dorée*, i arribar al poc cervell de portar després al sagrat de la llar els ecos, els ritmes, les cadencies, els moviments de les cançons i dels balls lúbrics, amb gust, amb satisfacció de la senyora de sa cas, que devant dels seus filllets, arqueja son cós al compás de una música temtadora, en actitud indecorosa i en ademán brutal?

No ho hem dit encara; continuarem.

ROC RAFAEL DE PUJALT.

LA DESPREOCUPACIO DE LA NOSTRA GENT

- Nenes, no us entretingueu gaire al «Ropero X» qu'hem d'anar al tango de la Maison Dorée.
- ¿Pero, mamá, no diuen qu'es immoral?
- No hi fa rés; es moda i sino hi anessim ens dirien *chasis* els amics.

Hi ha gent que no sàb encara lo que vol dir educació. Diamenge passat en una entitat de la Bonanova, quin nom no esmentém perque no n'hi ha necessitat i perque l'estimém i respectém molt, se celebrá un banquet. Durant l'acte regná molt entusiasme i molt orde com era de esperar tractantse de joves tan simpáticos i tan distingits. Pero vé l'hora dels brindis i un senyor redactor de *El Correo Catalán* que te un cognom semblant a una capital de una nació veïna, se permeté fer certes declaracions que molestaren a la majoria dels concurrents al acte.

Se permeté afirmar que els regionalistes donaven càrrecs públics a la joventut per a prostituir-la i enenyorir-se de les seves consciències.

Les afirmacions de dit redactor son intolerables, molt més quan ell ja sabia que la gran majoria dels concurrents no estaven afiliats al seu partit.

Senyor redactor del *Correo*, un xic més d'educació i limitis a exercir dignament la seva carrera, que la seva missió no es atiar odís i fer que s'avorreixin els homes, sino procurar que s'estimin com a germans que son.

Ara si que'n Lerroux marxará.

Quan sab que hi ha anglesos, ni'l dimoni l'aquanta.

Li fan tanta por de quan els tenia...

Encara anavan ben *tiessos* els anglesos.

—¿Quant?

—Quant van arribar.

Als bars no s'entenen de feina: hi ha un despatx de cerveça que fá por.

Els que més treballan son els de la Rambla de Santa Mónica.

Com que amb tant poc tretxo hi ha tres kioscos de necessitats...

En la sessió de l'Ajuntament d'ahir se varen votar 4,000 pessetes per a pagar els gastos del enterro den Ruiz Morales.

Molt bé. Ja sabém ont anirán a parar les 3,000 que sobrarán. Doncs servirán per socorrer les pobres *dames verdes*.

Diu que'l Govern, a prec dels radicals, ens vo donar la montanya de Montjuich.
Aixó es volguernos fer patir de mal de pedra.

En Lerroux ha escrit una carta als Relets per a que li portin una recomanació pel Emperador d'Alemanya.

Quan éll s'ha fet alemany, per una cosa o altra ho ha fet.

Se creu que'ls Reis no'l complaurán per por de que no vulgui enar a fer la revolució a Prussia.

Pero allá ja'l coneixen i'l rebrian... es dir, rebria éll.

L'*Amiliano* li aconsella que vagi a la Xina; qu'allá son més paus.

I portan *cua* com en *Lacandru*.

Ahir un anglés vá donar una lliura esterlina per un *sanwitch*.

Es veu qu'es un anglés autèntic que s'ha carregat la lliura... esterlina.

A l'Ajuntament hi ha *tinya*. Sembla que tornem al temps de la *ronya*.

Hi ha regidors que tenen el *grom*.

I altres qu'han quedat *gravats*. Alló sembla una clínica d'enfermetats infeccioses.

Ahir al tard a can Pince era a ca la Ciutat.
¡Quin bé de Deu de teca!

Bons son els diners que devia costar, pero lo qu'es veia era d'alló de deixam encendre.

Els pans de Viena els entraren amb un carro de dos cavalls!

Els gelats si que no se perque'ls hi portaren ¡be n'estem prou de frescos!

Alló semblava el *cuerno* de l'abundancia.

¡Quin bó que dona d'afartarse pagan un altre!

¿Veritat, anglesos?

L'alcalde ha donat al almirall anglés un bastó.

El deu haver nomenat cabo honorari d'*urbanos*.

¡Tira peixet, quina ganga!

¡No n'hi ha de vergonya, mireu; no n'hi ha gens!
¡Sembla estrany, oy? Dons no n'hi ha ni un pel.

Ahir, al tranvia del passeig de Gracia varem veure una senyora de uns trent'anys amb dos noyets

que li deien mamà; i ella tota satisfeta llegint el *Pa-pitu*.

¡Si soc del seu marit ni l'extrema-unció hi arriba a temps!

¡Llástima de garrots. que vagan!.....

Amb motiu de celebrar-se avui un consell de guerra per a judicar al coronel d'artilleria, senyor Labrador, per haver-se negat a assistir a la missa del Esperit Sant avans de un consell, La Logia .. Almogavares.. de Vallés de Barcino.. ha enviat a *El Progreso* una carta llarga com un dia sense pá, tota plena de punts

¡Be ho sabem be prou que'ls masons son una colla de punts..!

Vollam retallar-ne .. un tros .. pero, no tenim lloc ni .. a l'imprenta.

A nosaltres .. ¡.. plim .., senyors .. de Vallés de Barcino..!

¡Ja!anta, Paula!

I espresions a'n en Xalapeira .. que firma com tot un-ven .. maestr..

Ja deuen saber que'ns aquet ven .. maestr .. Xalapeira ..; es aquell que te l'imprenta en un quint pis i treballa amb espelmes.

DE LA BUTACA ESTANT

Mai com ara el nostre públic havia demostrat tan clarament, la poca importància que dona al teatre. El teatre per la majoria de la nostra gent es un entreteniment, un passatemps, un lloc de diversió, una sala gran i espaiosa on s'hi reuneixen els desvagats que no saben en que esmersar el temps. No capeixen la gran transcendència del teatre, ni coneixen la seva finalitat.

¡Qué pensarán de nosaltres, els grans artistes que de quant en quant ens visiten!

Recordém encara avergonyits i contristats les paraules que pronunciá un actor italiá al veure que el teatre on ell treballava estava gairebé desert, i en cambi per entrar al teatre del davant on hi actúa una companyia de circ equestre, el públic formava llarga corrua.

No les volém reproduir aquelles paraules, perquè estimém fonament la terra catalana i no volém ofendrela. En canvi, están plenes les sales dels cines on s'hi representen indecentment drames i comedies

A LA CAZA DEL PUEBLO.

—Carat, no'n tenien prou amb exhibir dames rojes que ara hi exhibeixen dames verdes.

Presenten les obres pesimament, els artistes son rematadament dolents i no obstant el públic omplena la sala. ¿Per què? Perque no te gust i no dona importància al teatre. En aquets cines per una pesseta els donan tres actes de comedia i altres tantes pel·lícules. I es clar per una pesseta no's pot demanar més. I lo més trist es que hi assisteixen families de bona posició, que poden assistir als teatres on s'hi fa art serio. ¡Pero cal!.. es més bonic donar un passeig i després de passejar anar al cine com aquell qui va a pendre xacolata. Ja sabem que no serém escoltats i que la gent continuarà omplint els cines, pero al menys que sapiguen que fan molt mal allunyant-se del teatre on s'hi representen obres cultes.

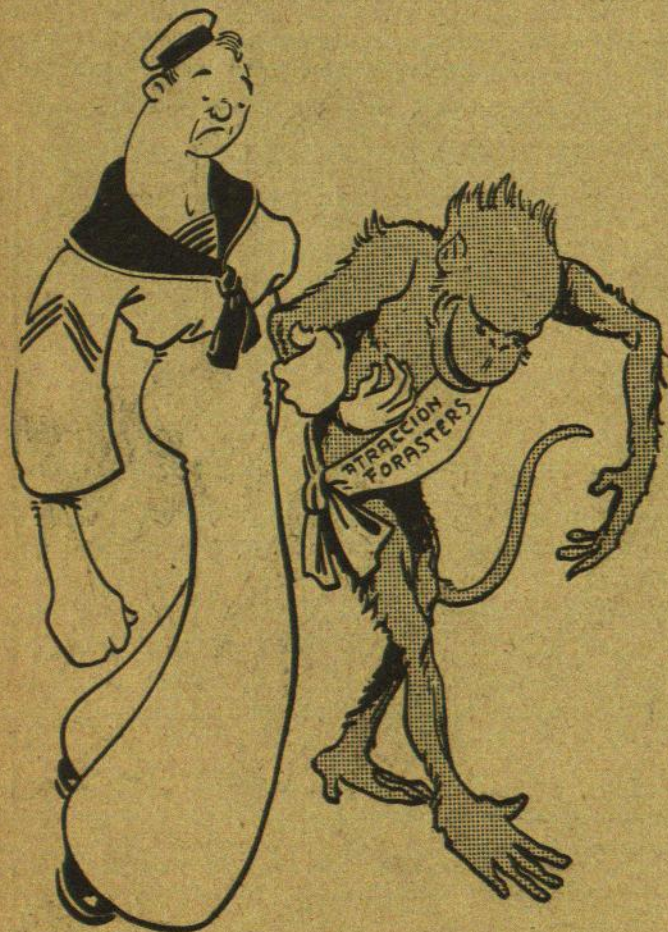
El cine podria ésser molt educatiu, pero avui desgraciadament no ho es.

En totes les pel·lícules hi han adulteris, amants seductors, dones ultratjades. Quasi totes les pel·lícules contenen immoralitats. I tantes mares que hi porten els infants i no saben donar-se compte del mal que'ls ocasionen.

¡Qué hi farém!..

Lo trist es que'ls més pejudicats son els artistes. Els pobres actors guanyen poc i han de posar el seu talent al servei de obres dolentes, perque els autors bons no escriuen.

Actualment una actriu molt bona que fins ara havia treballat en companyies catalanes, está representant melodrames dolentíssims...

—¿Osté hará el favor de mi acompañar en la visita a Barcelona?
—Si home. No tingui pas por que'l deixi mai.
—All right!

¡Pobre actriu! ¡malaguanyada artista!

Els nostres artistes haurán de imitar els trovadors dels temps migevals i recórrer tots els pobles de la terra fent conèixer el seu art, portant el cor plé de idealitats i'ls llavis plens de cançons i rialles.

Haurán de estendre les ales i volar terres enllà, on no hi hagin cines, ni coupletistes, ni toreros, ni s'hi ballin tangos, i on hi hagin homes espirituals que sàpiguen rendir culte a l'art, a la poesia i a la bellesa.

CANTACLAR.

LICEU I «TRIO BARCELONA»

Si els teatres tinguessin campanes com les esglésies avui pujaria al cim del campanar del Liceu, i faria voleiar les campanes tocant a gloria. ¡Ja era hora!.. Després de haver-nos donat tanta música llepisosa, ens han donat una obra de Wagner. ¡Visca!

Ja era intolerable que en el nostre gran teatre s'hi cantessin tantes obres de repertori italià. No sempre s'ha de donar gust a la majoria dels abonats.

Els entusiastes i admiradors de Wagner, podem cantar victoria! La primera obra que'ns han donat del home més genial qu'han produït els segles, amb perdó sia dit dels que encara diuen que la música de Wagner es *estranya*, ha sigut «Tristany i Isolda». ¡Bon comensament!

El «Tristany» es de les obres de més valer musical qu'ha escrit Wagner, considerada fragmentàriament. La mort de «Isolda», es sublim, es emocionant. Tot el segon acte es de una inspiració suprema, impossible de superar. Si el públic assistís a les representacions de les obres de Wagner ben preparat, comprendria més les grans bel·leses que contenen.

Les obres de Wagner, no son, doncs, certament com les italianes, que no donen cap importància a la lletra. No; Wagner a més de músic es un gran poeta, i per a judicar una obra seva es necessari compenetrarse be de la lletra i conèixer tots els simbolismes que conté. La lletra en les obres de Wagner te tanta importància com la música.

L'eminent tenor català Viñas, ne fa una creació de la obra. En l'acte tercer hi está insuperable. També ha agradat moltíssim la Kaftal, que fa una Isolda molt acceptable. En Beidler sapigué portar molt bé l'orquestra, fent-se aplaudir sorollosament a la terminació de l'obra.

Nosaltres desitjaríem que l'empresa seguís el camí que ara ha emprés, i arrencés per a sempre més totes les obres carrinclones del repertori italià.

Els simpàtics artistes que componen el «Trio Barcelona», ja poden anar ben sols i correr mon que, per tot arreu se-rán ben rebuts i aplaudits.

El violinista Perelló, el pianista Ricard Vives i el violoncelista Pere Marés, son tres persones diferents, pero a vegades una sola quan executen. Interpretaren música de Beethoven, de Schumann i de Dvorah.

Deu fassi que perduri aquesta unió i que estudiïn força, perque si continuen així el «Trio Barcelona» será notabilíssim. Avui cada un dels tres artistes considerats individualment ja ho son de notables, sols els manca un xic mes de cohesió i homegenitat.

—Ja has vist els anglesos.
—No'm parlis d'anglesos que s'hem possa la carn de gallina.

Ha mort el conegut organista de la Catedral, Sancho Marraco. La seva mort ha sigut molt sentida. Diuen que feia ja cinquanta anys que tocava l'orga. Així ja's compren que'l pobre senyor ja no estigués per orgues.¶

BEMOL.

Foot-ball

Campionat de la F. C. C. F.
Camp de l'Espanya: Barcelona 5 goals, University 1 goal.

Ja s'ha girat la truita i'ls que perdien, avui fan estropicis. Tots els que anaren al camp de l'Espanya, hi entraren convençuts de que'ls simpàtics galenos sortirien victoriosos dels barcelonins i aquets tornarien a la pallisa local, que desde qualques partits venia essent com si diguessim, el plat del dia. Doncs res d'aixó, tot al contrari.

No fou pas desde'l començament que'l Barcelona va assegurar-se, puig al acabar la primera part encara hi havia una esperança que feia creure una probable victòria dels estudiants.

El primer goal del partit el conseguí l'Armet pels Universitys, fent-ne dos en Berdié pels barcelonins. Aquet sigue'l resultat de la primera part de joc, després de la qual no tenim pas el convenciment de que triomfés el Barcelona.

Ja varem veure ben aviat que aquets estaven disposats a no fer el ximple i anaven a fer joc, puig ne varen fer molt, portant la pilota d'una manera precisa i matemàtica, que'ns recordava el joc filigranat i coneix que tantes victòries a obtingut pel Club, cam-

pió l'Espanya, Catalunya i Pirineus, quins títuls ha guanyat diferents vegades.

Parlant de lo que fou'l partit, dirém que'n el primer temps sigué molt bonic, jugant tots be i molt, vegent-se n'obstant certa superioritat en l'equip campió. El segon temps resultà més en favor del Barcelona que dominà bastant; 3 goals més a l'equip contrari ne marcaren, obtenint així la victòria per 5 goals a 1.

En aquet partit el Barcelona s'ha reventat de totes les pallisses rebudes, reabilitant-se devant els ulls de tothom, cosa que ja l'hi calia, desmentint la versió de molta gent, que volia suposar que ja no li quedaven forces per a lluitar, ni volia reconèixer la valúia dels jugadors.

Nosaltres els retirém el calificatiu de *estar fets un olles*; avui no hi escau, de tots modos ho guardém per si's presenta novament uns dies com els passats, que ni tant sols hi vull pensar-hi. Aquesta vegada son dignes de menció, al igual que'ls del Uni, que's feren mereixedors de tota nostra admiració.

—Camp de l'University. — Internacional 7 goals, Catalá 0.

Els del Inter, van jugar amb els representants de la fonografia, donant-los una tunyina que varen canviar de color. Pobre Catalá, *quen te ha visto y quen te vé*. No cal pas parlar de la bona fe d'en Peris, *Don Agustín*, i dels esforços que realitzá per a arreglar un equip un xic decent, pero cá... no ni han de fets; el Catalá está predestinat a la pallissa, que's avui per ells una mena de mal crònic. Están tant acostumat a rebre que ja s'han tornat masells, tant contents están perdent per h' com per dotze.

Visca la bona fé.

—Camp del Catalá. — Espanya-Numancia.

El Numancia ha donat els punts. Més valdria que donessin l'uniforme i les sabates i pleguessin de jugar.

Pedestrisme

Coneixeu un setmanari deportiu, color de rosa, que surt els dilluns, que's diu *Eco de Sports*? Doncs heu de saber que porta de cap fer molts actes deportius i que'l diumenge va rompre'l foc amb el quart Campionat de Barcelona, mitj fondo, que per esser el quart, vol dir que ja l'ha fet quatre vegades.

La sortida va darse a la Diagonal, frente a la Granja Experimental. Eran les nou que havia de darse la sortida i *experimentem* que hi manca'l jurat. S'assegura que dormien.

Pocs moments després arribá un auto amb el jurat; va ferse sortir al corredors i cames aixudeume que vui pasar al devant. *L'eterno vencedor*, en Prat va posarse desseguida al cap de colla i com era d'esperar va guanyar a tots fent-ho en dos minuts de ventatja. El circuit de 5 kilòmetres el va corre en 16 minuts, 40 s. Segon arribá en Díaz, tercer en Farré, trapijtan la meta'ls onze corredors que sortiren de la diagonal.

El guanyador va corre amb uns lentes grocs, de dos rals el parell, que causá'l suïcidi d'un municipal de punt. Deplorem la desgracia.

Aviació

Aviats varen quedar els que anarem al Polo creguts de veure volar al *monsieur* Tixier, el diumenge'l mati. Jo, que crec no esser pas gaire tonto, vaig filar desseguida moltes coses, que'm feiem creure que no volaria, i que podria molt be esser que tampoc, a n'ell li agradés molt fer-ho, puig las condicions del camp son per a preparar-se la caixa.

El demati no volá i la tarda va fer-ho i enlloc de dir—*timonel rumbo al Tibidabo*—va canviar la

marxa, anant cap a Colón i aterritsant, prop de l'Hipodrem. En Tixier, digué que'l motor no marxava a l'hora i que's vegé obligat a pendre terra (?).

El cas es que ha tornat a volar i enlloc d'aterriar al Polo, ha tornat als camps de can Tunis. Es també culpa del motor? De mes vius n'hem conegut, mestre.

En Demazel, que novament torna a estar entre nosaltres ha realitzat durant els passats dies una serie de vols magnífics, evolucionant per a sobre la ciutat. Desde l'Hipodrem, lloc d'aterriar, tots els dies a fet volades amb son aparell, construcció del propi Demazel, essent un model que's digne d'admirar per la seva perfecció i per la seguretat en que vola.

Vaja, que no diguin; aixó de trovarse per damunt de tots els homes ha d'esser marvellós.

Altres noves

El divendres últim varen reunir-se's periodistes deportius, en el local del Sindicat pera tractar de l'anada a Berlin. Hi compareixeren un gran nombre de periodistes, entre'ls quals no hi mancava pas la representació de L'HEREU.

Va parlar-se molt, potser massa. Varen exposarse criteris, i a la fi quedaren tots d'acord en demanar ins ruccions pera formació del Comité Olímpic Catalá, nombrant-se al ensemps una comissió composta pels senyor Garcia Alsina, Cabot i Elias, pera que portin a terme els treballs preparatoris.

En la reunió hi reiná gran entusiasme, fent-ho doblement l'Arnal, a paraules de lloança que l'Elias va dirigir als boys barcelonins.

El Grau, el noi, va fer el pallaso.

—Dels penyistes o «La penya informativa».

En la penya informativa dels 10, hi ha gran expectació per a esbrinar un *Duende* que's ha sortit i que's, per a molts d'ells, un problema a resoldre. Els esti'nats companys periodistes cercan la persona d'en Carlitus, com si busquessin caragols, mes la sort els es adversa i no triomfant pas per mes potent que portin el fanalet.

Es un misteri companys que molt us preocupa i a fe que'm sab greu. Estava quasi disposat a dir-vos-ho, pero no he volgut encare, me plau molt vostres preocupacions i amb elles hi paso bones estones. Perdoneu.

Já que dels penyistes parlem, diem-ne quelcom més que parlar d'amics volguts sempre me's grat.

Avans que tot, tinc de saludar com es degut, al cap de collu senyor Miró. Já sab que se l'aprecia! Mercés, no's molesti. Allá hi ha l'Arnal, *boy-corriendo a saludarte*, vosté está al *Mundo*. En Velasco es l'Eco de la penya i'l *Cine* deportiu. En Masferrer l'anunci del Ceferiro-Oriente-Lillo. En Permanyer, es, i ningú pot negar-li l'home mes *nageur* de l'univers, l'home mes patetic i'l qu'envenena mes noies.

En Cañelles, es el carpentier *plumifero*. Astell i'l Blasco'l furor, terror i esplendor de l'atletisme. L'Elias, el caixer de la penya, es el martre de les engunies, l'alt e dia s'exclamaba de faltar-li una *pesetilla* i trenta *centimillos*.

Já les tindreu home.

La penya's un aixam de coses grans.

—Demà-pasat diumenge el Sindicat de Periodistes celebrá'l seu festival bené ic, quin se farà'n el camp del Barcelona, jugant-se un partit de foot-ball combinat entre'ls equipers següents:

Equip A: Gibert, Reguera-Massana, Bellavista-Casellas-Sampere, Ponz-Bau-Baró-Passani-Mallorquí. Equip B: Cuerdo, Varela-Batlle, Alemany-Hodge-Baonza, Allack-Armet-Carlier-Alcantara-Peris.

Els hi desirjem força éxit.

—La novell societat atlética «Picis Sporting Club» celebrará el día 28, día dels innocents, la primera

junta general. Trovem que'l dia hi escau amb el sport que practican, i que pot eesser la millor inocentad'. L'inauguració oficial se farà per a Santa Paciencia. Son la gent de l'ari que belluga.

CARLITUS.

A nostres lectors

Per facilitar la difusió i lectura de L'HEREU servirem gratuïtament els nombres publicats a tots els nous subscriptors que al suscriuers paguin l'import del semestre de Janer fins a Juny de 1914.

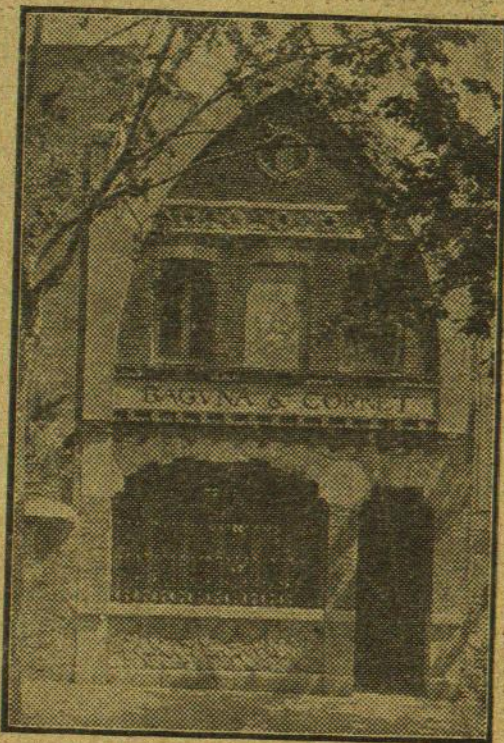
No podrán obtenir aquesta ventatja totes aquelles subscripcions que no vagin acompanyades del import.

L'ADMINISTRACIÓ.

GRANS TALLERS

DE FOTOGRAFAT

Baguñá & Cornet

Mallorca, núm. 192. BARCELONA • Teléfono 7,452

Instal·lacions de
llum i força motriu
montatges de cen-
tral en fàbriques i
tallers.

Teléfono 7510
Instal·lacions gratuïtes
median contracta

BARCELONA

Botiga „Nova

Aribau 69, (Chanfrá Valencia)

BARCELONA

**No hi ha qui vingui
tan barato**

Gran taller de confeccions per a Senyora
i Senyor.—Especialitat en camises
a mida

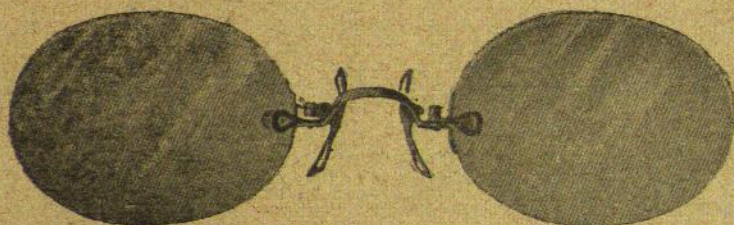
FABRICA DE PELETERIA

JOAQUIM VILÁ

: Especialitat en el Corte de For-
ros de Pells per a Gabans de Se-
nyor i Abrics de Senyora :: S'a-
rreglen tota mena de Pells :: Gust
solidesa i economia :: Especiali-
tat en el corte i confecció de Ca-
pas i Manguitos :: :: :: :: :: :: ::

Mallorca, 236.- (Chanfrá Rambla Catalunya)

BARCELONA

MONTURES D'ULLERES I GAFES

en totes classes i formes

Vidres de totes classes i colors

Especialitat en vidres combinats

FERNANDO ARRUGA ÓPTIC

Carrer de Jaume, 1, núm. 14. - BARCELONA

Gustau Weinhausen

Nápols, 107 (cantonada Ausas March). - Barcelona

DEPOSITARI DE PRIMERES MARQUES

Màquines de cusí Kayser :: Màquines de fe mitxes Dubied

Màquines pera bordar Schirmer Blau

Màquines de cusí especials pera totes les industries

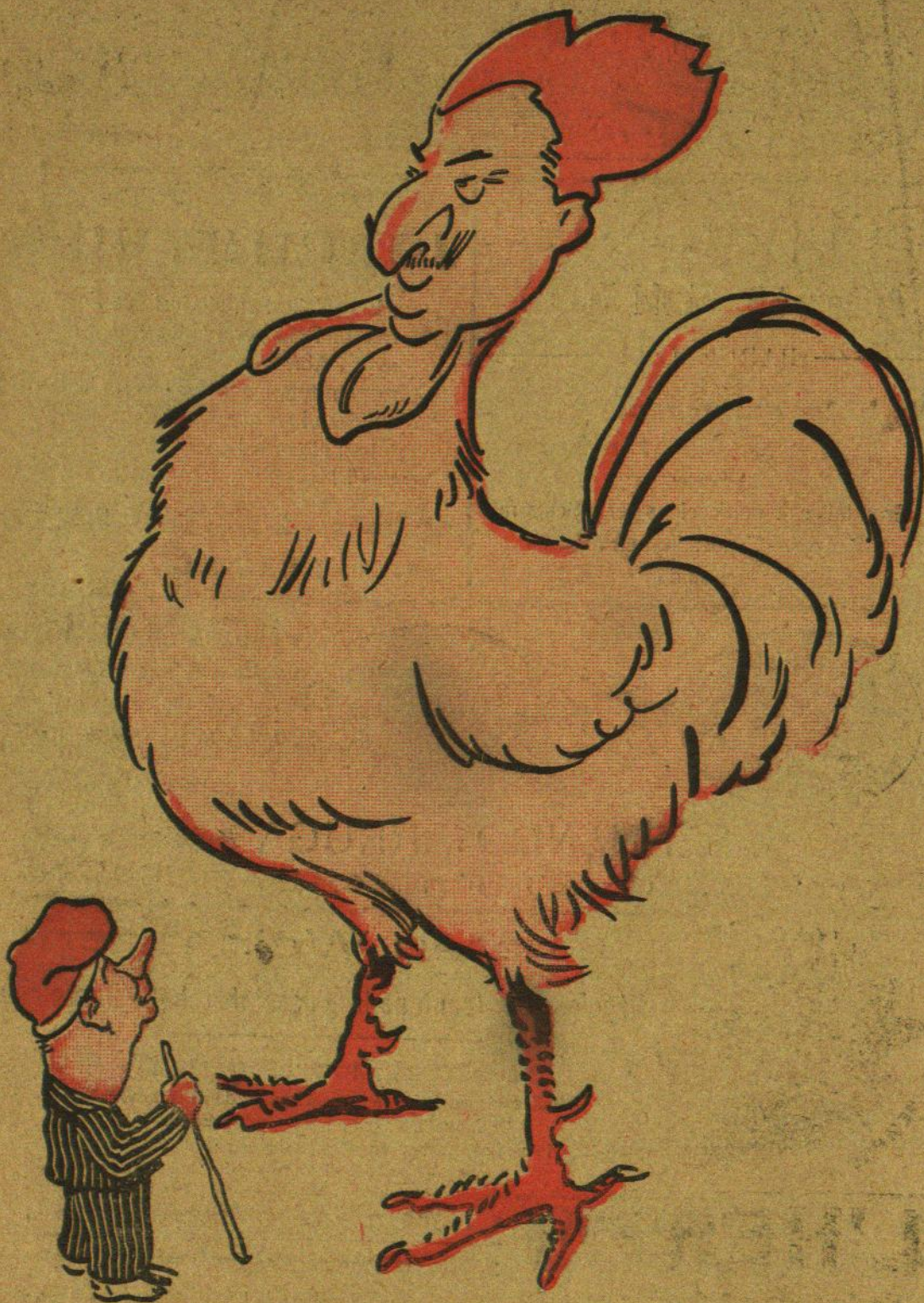
Agulles i peçes de cambi a preus econòmics

L'HEREU :: Setmanari humoristic ::
:: Surt cada divendres ::

Redacció i Administració: Carrer Balmes, 88, Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes

Número solt 10 céntims

EL GALL MES BEN PLANTAT DEL GALLINER MUNICIPAL

L'HEREU.—Vaigi alerta, senyor Sagnier que no se'l venguin ni se'l refin